

NAIVITET MOT HARDE FRONTAR

Eg erkjenner med handa på hjartet at teksten i gul-boksane under er naive på overbevisande måte. Mitt blasse blikk burde vore tindrande blått. Mange vil seie at ein ikkje kan vere så einfaldig i våre dagar at ein trur dette vil gjere forskjell. Eg skreiv altså for ca. 20 år sidan ei vise kalla «Dyder og laster» (bokmål) og sto fram som ein Don Quijote i Vestfold. I dag set eg to strekar under svaret! Meir enn noko anna treng vi no usvikeleg heiderlegheit! Alle veit at ord er maktmiddel som kan brukast eller misbrukast. Det vil ikkje nytte - eg ser vindmøllene - men likevel:

Eg heisar stolt flagget!

TONESETT

>>>

Ord som **vennlighet** og **høflighet** og **fellesskap** og **venner**, eller **sindighet** og **hjelpsomhet** og **likeverd** og **ros**, eller **ærlighet** og **måtehold** og **våpenløse** hender, eller **barnetro** og **ydmukhet** og **følgesvenn** og **los**.

>>>

Jeg ble sanset der jeg krympet meg til nullpunkt i et hjørne, da kom sjappesjefen selv og demonstrerte sjarm og rang:
- Jeg kan tilby selve ilden, ikke askestøv blant glørne!
Vi har nettopp fått inn **haraball** og årets **sjalabang!**

>>>

På et bord med skryt og sladder fant jeg henslengt ordet **heder**, og blant makt og ambisjoner fant jeg **solidaritet**, **toleranse** lå blant ukeblad på do av alle steder, og på gulvet i et fotspor fant jeg **nestekjærlighet**.

REFRENG

Alle disse fine orda kom jeg over i ei sjappe, og jeg fikk dem ganske billig, de var frynsete og små. Alle disse fine orda skal jeg pusse på og lappe så de står imot en regnvørsdag og skinner når de må.